

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/80/2022
Identifikačné číslo spisu:	1314217581
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1314217581.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne C. G., nar. X.X.XXXX, trvale bytom S. č. XXX/XX, J., proti žalovaným 1. C.Á. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C.. Q. D. č. XXXX/XX, J., zastúpená Mgr. Miroslavom Golianom, advokátom so sídlom Budatínska č. 16, Bratislava, 2. W. I. M., K., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom V. č. XXXX/XX, J., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45C/218/2014, o dovolaní žalovanej v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co/3/2020-1005 z 24. februára 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má proti žalovanej v 1. rade nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č. k. 45C/218/2014-715 z 18. júna 2019 zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne, žalovanej v 1. rade a žalovaného v 2. rade k nehnuteľnostiam evidovaným na liste vlastníctva číslo XXX pre katastrálne územie E. ako parcely registra „C“ č. XXXX/X - záhrada, č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria, a stavba so súpisným číslom XXXX - rodinný dom, na parcele č. XXXX/X, a vyporiadal ho nariadením predaja uvedených nehnuteľností s tým, že výťažok z predaja bude rozdelený podľa spoluvlastníckych podielov, a to žalobkyni spoluvlastnícky podiel 1/8, žalovanej v 1. rade spoluvlastnícky podiel 3/4 a žalovanému v 2. rade spoluvlastnícky podiel 1/8. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal proti žalovanej v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie v konaní ustálil, že žalobkyňa a žalovaný v 2. rade nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam titulom dedenia a žalovaná v 1. rade nadobudla vlastnícke právo titulom dedenia a titulom kúpnej zmluvy. Námietku žalovanej v 1. rade, že je výlučnou vlastníčkou rodinného domu, súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú. Z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava mesto v dedičskej veci č. k. D 273/66-19 z 2. júna 1966, po poručiteľovi V. M., mal súd preukázané, že štátne

notárstvo vyhovel žiadosti dedičov z 27. mája 1966 a uznalo vlastnícky nárok manželky poručiteľa ako aj nárok syna poručiteľa I. M., opravilo znenie zápisu na liste vlastníctva tak, že dom na parcele č. XXXX/X v katastrálnom území E. patrí v 1/4 žalovanej v 1. rade a v 1/4 I. M., táto dohoda neodporovala zákonu, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. júna 1966. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaná v 1. rade nemala žiadne námietky k podielovému spoluvlastníctvu ani po tom, keď dňa 25. apríla 1988 uzatvárala kúpnu zmluvu s predávajúcou S. M., predmetom ktorej bol aj sporný rodinný dom. V kúpnej zmluve bolo uvedené, že predávajúca bola spoluvlastníčkou v 1/2 a kupujúca (žalovaná v 1. rade) bola podielovou spoluvlastníčkou v 1/4.

3. V otázke samotného vyporiadania podielového spoluvlastníctva súd prvej inštancie dospel k záveru o reálnej nedeliteľnosti nehnuteľností. Nepristúpil ani k prikázaniu nehnuteľností do vlastníctva jednej zo strán konania, keďže žalobkyňa ani žalovaný v 2. rade nemali záujem o prikázanie nehnuteľností do ich vlastníctva a žalovaná v 1. rade aj napriek prejavenej záujmu o prikázanie nehnuteľností do jej vlastníctva nepreukázala platobnú solventnosť ako predpoklad vyplatenia ostatných spoluvlastníkov. Súd prvej inštancie preto rozhodol o zrušení podielového spoluvlastníctva a o nariadení predaja nehnuteľností s tým, že výťažok z predaja bude rozdelený medzi spoluvlastníkov podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v 1. rade odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 15Co/3/2020-1005 z 24. februára 2021 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v 1. rade v rozsahu 100%. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o zrušení podielového spoluvlastníctva strán sporu a jeho vyporiadanie nariadením predaja dotknutých nehnuteľností s tým, že výťažok z predaja bude rozdelený medzi strany sporu podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov. Neakceptoval námietky žalovanej v 1. rade smerujúce k spochybneniu rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava - mesto, č. k. D 273/66-19 z 2. júna 1966, pretože vykonaným dokazovaním považoval za preukázané, že toto rozhodnutie bolo výsledkom dohody dedičov, na základe ktorej sa dedičia, a to dcéra (žalovaná v 1. rade) a syn I. M. stali spoluvlastníkmi domu na pozemku parcela č. XXXX/X, každý v podiele 1/4. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd na to, že právoplatnosť rozhodnutia je vlastnosť, ktorá spôsobuje jeho záväznosť, nezmeniteľnosť, a je v nej vyjadrený aj princíp právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Zdôraznil, že dedičia, súc viazaní svojou vzájomnou dohodou, v predmetnej veci nevyužili žiaden z opravných prostriedkov, dedičské rozhodnutia vydané v konaní Štátneho notárstva Bratislava - mesto, sp. zn. D 273/66 a následne Štátneho notárstva Bratislava 3, sp. zn. D 724/87, tak tvoria právny základ podielového spoluvlastníctva strán sporu k dotknutým nehnuteľnostiam. Rozhodnutie Štátneho notárstva Bratislava - mesto sp. zn. D 273/66 nemožno považovať ani za nulitný akt, keďže za takýto možno podľa odvolacieho súdu považovať len akt, ktorý bol vydaný nepríslušným orgánom štátnej správy, teda nad rámec právomoci toho-ktorého orgánu.

5. V súvislosti s listom vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie E., ako listinným dôkazom v konaní, odvolací súd uviedol, že listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak, pričom žalovaná v 1. rade hodnoverným spôsobom opak nepreukázala. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne prihliadol aj na správanie sa žalovanej v 1. rade, keď pri uzatvorení kúpnej zmluvy s matkou S. M. sa žalovaná v 1. rade prezentovala ako spoluvlastníčka dotknutých nehnuteľností v podiele 1, a tiež aj na jej konanie voči žalobkyni a žalovanému v 2. rade ako podielovým spoluvlastníkom dotknutých nehnuteľností, keď im navrhla odpredaj podielov v ich vlastníctve. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaná v 1. rade akceptovala existenciu podielového spoluvlastníctva, predmet podielového spoluvlastníctva a veľkosti podielov, tak ako vyplývajú z LV č. XXX pre katastrálne územie E..

6. Odvolací súd konštatoval, že žalovaná v 1. rade neuniesla dôkazné bremeno a v konaní nepreukázala, že pozemok parcela č. XXXX/X je reálne deliteľný. Na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhla žiadne

dokazovanie, pričom len tvrdenie o reálnej deliteľnosti nestačí. Pre prípad reálnej delby pozemku je nevyhnutné zaobstarat' správou katastra overený geometrický plán, keďže len delba pozemku uskutočnená na základe geometrického plánu s označením parcelného čísla, má za následok vznik novej veci aj v právnom zmysle slova, čo v prejednávanej veci, okrem iného, absentovalo. Rovnako odvolací súd konštatoval, že žalovaná v 1. rade neunesla ani dôkazné bremeno týkajúce sa jej schopnosti vyplatiť ostatných podielových spoluvlastníkov.

7. Proti rozsudku krajského súdu podala žalovaná v 1. rade dovolanie a navrhla napadnutý rozsudok, prípadne aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť príslušnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku. Mala za to, že rozsudok krajského súdu je nesprávny, pretože trpí vadou v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku a rovnako vadou v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku.

8. Vyvodzujúc prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku dovolateľka polemizovala so záverom súdu ohľadne nedeliteľnosti pozemkov, poukazujúc na mapu situácie pozemkov v teréne, z ktorej i bez nariadenia znaleckého dokazovania, či vypracovania geometrického plánu možno vidieť jeho reálne rozdelenie. Poukazovala na závery ohľadne nemožnosti vyplatiť zostávajúcich podielových spoluvlastníkov, pričom tvrdila, že súd prvej inštancie si protirečí, keď na jednej strane (v bode 26) potvrdzuje, že na zaplatenie vyrovnacieho podielu budú použité peniaze z úveru, ktorý si zoberú deti žalovanej v 1. rade, a na druhej strane to nepripúšťa, pričom túto rozporuplnosť neodôvodňuje. Napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov trpia vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, obsahujúce aj protirečivé odôvodnenie, neriešiacie otázky zásadného právneho významu, čo je dôvod na pripustenie dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Otázka, ktorá nebola najvyšším súdom riešená, spočíva podľa dovolateľky v zodpovedaní toho, či je možné zaplatiť ustupujúcich spoluvlastníkov aj z finančných prostriedkov úveru poskytnutého príbuzným v priamom rade, deťom jednej zo sporových strán, v posudzovanom prípade žalovanej v 1. rade, ktorá prejavila záujem o prikázanie spoluvlastníckeho podielu ako väčšinovému spoluvlastníkovi do jej vlastníctva, hoci nie je solventná, je osobou zdravotne ťažko postihnutou a pre jej dôchodkový vek nie je možné jej úver poskytnúť.

9. Existenciu vady podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolateľka videla v nepreskúmateľnosti, zmätočnosti a nepredvídateľnosti rozhodnutí súdov nižších inštancií. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal dôvodmi, prečo nemôžu byť sporové strany spoluvlastníkmi rodinného domu, v odôvodnení rozhodnutia sa nevyjadril ani k časti vznesených námietok spochybňujúcich existenciu spoluvlastníctva sporových strán k rodinnému domu. Tiež namietala, že z bodu 26 rozhodnutia nevyplýva vyjadrenie súdu k námietkam žalovanej v 1. rade voči existencii podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, najmä k rodinnému domu. Súd sa nevysporiadal s námietkami žalovanej v 1. rade voči dedičskému rozhodnutiu z 2. júna 1966, ktorým došlo k zmene dedičského rozhodnutia zo 6. apríla 1966, pričom oprave pôvodného rozhodnutia bránila prekážka rozhodnutej veci, v súvislosti s čím žalovaná v 1. rade poukazovala na judikatúru NS, podľa ktorej nie je možné vykonať opravu výroku rozhodnutia o dedičstve tak, že by došlo k jeho zmene (R 32/1985 - NS sp. zn. 4Cz 1/84). Súdny nevysvetlil, prečo bolo možné previesť časť majetku, podiel rodinného domu, zo žalovanej v 1. rade na jej brata, ak taký prevod v konaní o dedičstve možný nie je. Namietala, že žiadosť z 27. mája 1966 o opravu rozhodnutia štátneho notárstva nemohla byť platným právnym úkonom, pretože ňou nebolo možné dosiahnuť sledovaný právny následok bez porušenia viacerých zákonných ustanovení notárskeho poriadku.

10. Prílišná snaha všeobecných súdov vykladať právne úkony spôsobom predpokladaným v ústavnej judikatúre preferujúc skôr platnosť právneho úkonu ako jeho neplatnosť aj v prípadoch, keď je zo zákona vylúčené polemizovanie o platnosti či neplatnosti právneho úkonu a jeho status je zákonom predurčený, nie je ústavne konformné a prax všeobecných súdov preferujúca výklad vedúci k platnosti právneho úkonu spočívajúceho vo vykonaní zmeny či opravy právoplatne rozhodnutej veci, kde to zákon nepripúšťa pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci, je v rozpore s princípmi právneho štátu. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/96/1995, v ktorom bol

prijatý záver, že absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Rozhodnutia súdov nižších inštancií sú podľa dovolateľky nedostatočne odôvodnené, nakoľko v nich absentuje vysvetlenie záverov v otázke, od ktorej závisel uplatnený nárok, a tiež tieto rozhodnutia trpia vnútornou rozpornosťou priechiacou sa pravidlám logického uvažovania. Súdov nižšieho stupňa sa vôbec nevyjadrili k otázke samotného vzniku podielového spoluvlastníctva k rodinnému domu. Týmto postupom došlo v konaní k vade vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Okrem namietaného nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií dovolateľka vyvodzovala porušenie práva na spravodlivý proces aj zo skutočnosti, že súdy nižších inštancií dospeli k skutkovým záverom, ktoré bezprostredne a zjavne odporujú vykonaným dôkazom a vydali prekvapivé a nepredvídateľné rozhodnutia.

11. Dovolaťka namietala, že rozhodujúcou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie prejudiciálnej otázky, hoci ju súdy vôbec nenastolili a neriešili, je otázka, či prv vydané právoplatné dedičské rozhodnutie potvrdzujúce dohodu dedičov a vyjadrujúce ich vôľu, možno zmeniť ďalším dedičským rozhodnutím vydaným z podnetu dedičov v prípade preukázania takej skutočnosti, ktorá mení prejav vôle dedičov v právoplatne rozhodnutej dedičskej veci tak, že prejav vôle dedičov pôvodného prv právoplatného dedičského rozhodnutia neplatí, ale platí zmena dedičského rozhodnutia uskutočnená ďalším dedičským rozhodnutím, pričom na prekážku právoplatne rozhodnutej veci sa neprihliada. Všeobecné súdy sa pri riešení tejto otázky odklonili od názoru vysloveného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR R 32/1985, preto dovolateľka napáda rozhodnutia všeobecných súdov aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku. Zdôraznila, že aj keď súdy neposudzovali otázky právneho významu, svojím postupom ignorovali judikatúru súdu. Predložila preto dovolaciemu súdu na posúdenie, či sa všeobecné súdy nedopustili pochybenia predpokladaného v § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, najmä ak sa javí, že súdy pre nedostatok riadneho odôvodnenia nastolenú právnú otázku neriešili a opomenuli dôležité skutočnosti prípadu zdôvodniť a vyhodnotiť.

12. V dovolaní ďalej dovolateľka spochybňovala existenciu vlastníckeho práva žalobkyne a žalovaného v 2. rade k pozemkom parc. č. XXXX/X a XXXX/X v katastrálnom území E.. V tejto súvislosti poukazovala na dedičské rozhodnutie zo 6. apríla 1966 v spojení s rozhodnutím z 2. júna 1966, ktorým bola dovolateľka a S. M. uvedená do omylu. Štátny notár napomáhal jej bratovi, I. M., k neoprávnenému získaniu obohatenia v podobe 1 rodinného domu na úkor dovolateľky, ale aj 1 z pozemkov patriacich poručiťovi V. M.. Žalobkyňa a žalovaný v 2. rade sa nemohli stať ani dedičmi pozemkov parc. č. XXXX/X a XXXX/X po poručiťovi I. M., pretože ten nebol nielenže dedičom 1 rodinného domu, ale pri dedení 1 pozemkov nebol v tom čase dobromyseľný. V dovolaní ďalej obšírne poukazovala na svoje prednesené tvrdenia a predložené dôkazy v prejednávanej veci, ktorými podľa jej názoru dostatočne preukázala, že v dedičskom konaní po poručiťovi V. M. bola zo strany svojho brata podvedená a uvedená do omylu.

13. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolateľka nepreukázala prípustnosť ňou tvrdených dovolacích dôvodov, preto navrhla dovolanie odmietnuť. Poukazovala na to, že tvrdenia dovolateľky sú účelové a nepravdivé, rekapitulovala skutkové okolnosti prípadu zdôrazňujúc, že právoplatné dedičské rozhodnutie na základe dohody všetkých dedičov už nie je právne možné zmeniť žiadnym opravným prostriedkom. Vyjadrila tiež podozrenie, že dovolanie nebolo podané v zákonnej lehote, a preto je potrebné odmietnuť ho pre zmeškanie.

14. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasil s argumentáciou dovolateľky, ktorou spochybňuje existenciu spoluvlastníckych podielov žalobkyne a žalovaného v 2. rade k predmetným nehnuteľnostiam. Dedičské rozhodnutie z 2. júna 1966 je podľa jeho názoru právoplatné a nezmeniteľné. Pokiaľ išlo o spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva, s rozhodnutím súdu nesúhlasil a vyjadril presvedčenie, že správne mali byť nehnuteľnosti prikázané do výlučného vlastníctva žalovanej v 1. rade, ktorá o nich vždy javila záujem. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil, nakoľko nerešpektovali vôľu žalovanej.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (v súlade s ust. § 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď napadnuté rozhodnutie bolo právnomu zástupcovi dovolateľky doručené 27. apríla 2021 a dovolanie bolo podané na poštovú prepravu 26. júna 2021) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 Civilného sporového poriadku) skúmal prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá Civilného sporového poriadku) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

16. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017, 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

17. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017, 9 Cdo /72/2020).

18. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

19. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

20. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Žalovaná v 1. rade vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku namietala nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, jeho vnútornú rozporupnosť a zmätočnosť, a tiež nesprávne skutkové zistenia a hodnotenie dôkazov.

22. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou

a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, a II. ÚS 251/03). K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

23. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Zároveň je potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

24. Posudzujúc námietky dovolateľky smerujúce voči nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dovolací súd vyhodnotil rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií v ich vzájomnej jednote a dospel k záveru, že odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku žalovanej v 1. rade sa vysporiadal s jej právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne, pričom je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal tak vyhodnotením skutkového stavu ako aj právnymi závermi, na ktoré poukazoval okrem iného i odvolací súd, a ktoré dovolací súd rekapituloval v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia.

25. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie obsahuje dostatočne jasné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo k dotknutým nehnuteľnostiam. Súdy podrobným spôsobom ozrejmili, z akých skutkových zistení a dôkazov vychádzali, ako ich posúdili a vyhodnotili, a akým spôsobom na ustálené skutkové závery aplikovali relevantné právne normy. Z napadnutého rozhodnutia sú zrejmé kritéria, ktoré bral súd do úvahy pri ustálení zákonného a čo najspravodlivejšieho spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva, a tiež to, ako súd vyhodnotil existenciu podmienok pre aplikáciu jednotlivých spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva vyplývajúcich z § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tvrdenia dovolateľky, že súd prvej inštancie sa nevyjadril k jej námietkam spochybňujúcim existenciu spoluvlastníctva sporových strán k rodinnému domu, nie sú opodstatnené. Argumentácia súdu prvej inštancie vo vzťahu k ustáleniu existencie spoluvlastníckych podielov sporových strán k rodinnému domu predstavuje podstatnú časť odôvodnenia jeho rozsudku (body 37 až 47) a súd prvej inštancie sa v nej relevantným spôsobom vysporiadal s tvrdením dovolateľky, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, pričom s poukazom na vykonané dôkazy ozrejmil, ako dospel k záveru, že o existencii spoluvlastníckych podielov žalobkyne a žalovaného v 2. rade, nadobudnutých titulom dedenia po poručiteľovi I. M., zomr. X. D. XXXX, nemožno pochybovať. Súčasťou vysporiadávania sa súdu prvej inštancie s námietkami dovolateľky spochybňujúcimi existenciu vlastníctva ostatných účastníkov bolo aj hodnotenie platnosti rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava z

2. júna 1966 vydaného v dedičskom konaní sp. zn. D 273/66. Na uvedené námietky dovolateľky reagoval tiež odvolací súd v napadnutom rozsudku a v bodoch 11. až 12.3 sa s jej argumentáciou adekvátne vysporiadal.

26. Pokiaľ dovolateľka viackrát v dovolaní poukazovala na bod 26 rozsudku súdu prvej inštancie, argumentujúc, že v ňom súd potvrdil použitie úveru na vyplatenie náhrady ostatným spoluvlastníkom a zároveň namietajúc, že sa v tomto bode rozsudku súd nevyjadril k jej argumentom spochybňujúcim existenciu spoluvlastníckych podielov žalobkyne a žalovaného v 2. rade, dovolací súd k tomu uvádza, že v bode 26. rozsudku súd prvej inštancie len sumarizoval tvrdenia a návrhy žalovanej v 1. rade (dovolateľky). Preto mu nemožno vyčítať, že sa v tomto bode rozsudku nevysporiadal s námietkami dovolateľky, nakoľko vlastné odôvodnenie rozsudku zahŕňajúce hodnotenie dôkazov, ustálenie skutkového stavu a aplikáciu právnych noriem, začína až od bodu 35. rozsudku prvej inštancie. Rovnako nemôže vyplývať zmätočnosť a vnútorná rozporuplnosť rozhodnutia zo skutočnosti, že v bode 26. rozsudku súd prvej inštancie reprodukuje tvrdenia dovolateľky o nutnosti čerpania úveru a následne po vlastnom hodnotení dôkazov dospeje k záverom o nesolventnosti dovolateľky; je predsa zrejmé, že súd neprotirečí sám sebe, iba dospel k záverom, ktoré sa nezhodovali s návrhmi a tvrdeniami dovolateľky.

27. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú dostatočným spôsobom odôvodnené a prijaté skutkové i právne závery sú v nich vysvetlené formou zrozumiteľnou tak pre kvalifikovanú osobu s právnickým vzdelaním ako i pre laika bez právnického vzdelania. Súdov nižších inštancií venovali náležitú pozornosť námietkam žalovanej v 1. rade (dovolateľky) vzneseným v konaní a relevantne ozrejmili svoje skutkové aj právne závery. To, že sa dovolateľka so závermi odvolacieho súdu nestotožnila a nesúhlasila s nimi, nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný a aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a rozhodol v súlade s jeho vôľou.

28. Súčasťou argumentácie žalovanej v 1. rade v podanom dovolaní sú aj námietky smerujúce k hodnoteniu dôkazov a ustáleniu skutkového stavu, k čomu dovolací súd uvádza, že uvedené námietky nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania, nakoľko ich bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nezakladá. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. podstatou dovolacieho prieskumu nie je prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu súdu pri procese jeho zisťovania (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Vady takého charakteru však dovolací súd v prejednávanej veci nezistil. Napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov a zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú žiadne známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeho omylu. Námietky dovolateľky majú skôr povahu nespokojnosti so samotným výsledkom hodnotenia dôkazov, keďže závery a skutkové ustálenia súdu nevyznali v prospech jej argumentácie.

29. Ako už dovolací súd uviedol, nemožno považovať za procesnú vadu konania skutočnosť, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd nehodnotil dôkazy a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

30. Žalovaná v 1. rade vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku.

31. Podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

32. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

33. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 Civilného sporového poriadku).

34. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 432 až § 435 Civilného sporového poriadku.

35. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku), alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku).

36. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo

k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

37. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v citovanom ustanovení (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017).

38. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, odvolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže odvolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (pozri napr. rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019). Treba zdôrazniť, že úlohou odvolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

39. V podanom dovolaní žalovaná v 1. rade vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku namietala, že súdy nižších inštancií neriešili otázky zásadného právneho významu, za ktoré ona považovala otázku, či je možné zaplatiť ustupujúcich spoluvlastníkov aj z finančných prostriedkov úveru poskytnutého príbuzným jednej zo sporových strán, a tiež otázku, či je možné skôr vydané právoplatné dedičské rozhodnutie potvrdzujúce dohodu dedičov zmeniť ďalším dedičským rozhodnutím vydaným z podnetu dedičov. Ako vyplýva z podaného dovolania, sama dovolateľka konštatovala, že otázky nastolené ňou v dovolaní súdy nižších inštancií neriešili. S týmto jej konštatovaním sa v podstate možno stotožniť. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku je úlohou odvolacieho súdu skúmať, či dovolateľ identifikoval takú právnu otázku, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, či vymedzil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré vzhliadol nesprávnosť právneho riešenia odvolacieho súdu, pričom zároveň odvolací súd sa pri právnom riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu alebo taká otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

40. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka v tejto veci ňou nastolenými otázkami neidentifikovala právnu otázku - právne posúdenie realizované odvolacím súdom, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Dovolateľka si žiada odpoveď na otázku týkajúcu sa prípustnosti zmeny skôr vydaného právoplatného rozhodnutia o dedičstve, ktorá nepredstavuje primárnu otázku v rozhodovaní súdu v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, pretože v tomto konaní rozhodnutie súdu - výrok rozsudku bol závislý a odvíjal sa od ustálenia existencie predmetu podielového spoluvlastníctva a od posúdenia možných spôsobov jeho vyporiadania vyplývajúcich z aplikácie ustanovenia § 142 Občianskeho zákonníka, a nie od otázky prípustných spôsobov zmeny dedičského rozhodnutia, ktorú by prináležalo zodpovedať v konaní súvisiacom s prejednaním dedičstva.

41. Rovnako ani otázku, či je možné zaplatiť ustupujúcich spoluvlastníkov aj z finančných prostriedkov úveru poskytnutého príbuzným jednej zo sporových strán, nemožno považovať za relevantnú právnu

otázku. Pre rozhodnutie prejednávanej veci vôbec nebolo kľúčové, či náhradu spoluvlastníckych podielov možno vyplácať z prostriedkov, ktoré nepatria priamo spoluvlastníkovi, ktorému bola vec prikázaná do výlučného vlastníctva, ale patria jeho príbuznému. Napadnuté rozhodnutie nebolo založené na tom, že by dovolateľka v konaní preukázala disponovanie finančnými prostriedkami adekvátnymi pre uspokojenie ostatných spoluvlastníkov, a súd by odmietol prikázať nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva len z dôvodu, že by takéto finančné prostriedky nepatrili priamo jej ale jej príbuzným. Z rozhodnutí oboch súdov nižších inštancií je zrejmé, že takáto otázka v konaní riešená nebola, nakoľko pre ňu neexistoval ani skutkový základ. Nie je úlohou dovolacieho súdu pri prejednávaní konkrétnej veci riešiť široké akademické, či hypotetické otázky, ale jeho zákonnou kompetenciou je dať odpoveď na otázky relevantné pre vyriešenie toho - ktorého konkrétneho prípadu, ktorý na základe podaného dovolania posudzuje.

42. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu nemožno prijať iný záver, ako ten, že žalovaná v 1. rade uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) nevymedzila spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku; nenastolila, neformulovala, nepomenovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuviedla, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia, ale iba predostrela skutkové tvrdenia spochybňujúce správnosť rozhodnutí súdov nižších inštancií, hoci dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 Civilného sporového poriadku).

43. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej v 1. rade v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

44. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

45. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

46. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.